

Bruksela, 27 listopada 2025 r.
(OR. en)

16004/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0132 (COD)

JAI 1794
ASILE 113
FRONT 294
CODEC 1932

NOTA

Od: Sekretariat Generalny Rady
Do: Rada

Nr poprz. dok.: 15251/25
Nr dok. Kom.: 8635/25 + ADD 1

Dotyczy: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego”
– Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu kompromisowy tekst prezydencji dotyczący wyżej wymienionego wniosku w ramach przygotowań do posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW), które odbędzie się 8–9 grudnia 2025 r.

Nowy tekst dodany do wniosku Komisji zaznaczono ***pogrubioną kursywą***, a tekst skreślony – symbolem [...]. Jeżeli chodzi o zmiany wprowadzone w art. 59 ust. 8, których nie uwzględniono we wniosku Komisji, nowy tekst dodany do obecnego tekstu w rozporządzeniu (UE) 2024/1348 zaznaczono ***pogrubioną kursywą i podkreśleniem***.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji
„bezpiecznego kraju trzeciego”**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinie Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348¹ ustanawia się [...] wspólną procedurę udzielania i pozbawienia ochrony międzynarodowej w Unii. Komisja dokonała przeglądu różnych elementów koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, w tym kryterium dotyczącego bezpieczeństwa, kryterium dotyczącego sprawiedliwości proceduralnej i kryterium dotyczącego związku oraz przepisów dotyczących skutecznego środka zaskarżenia. W wyniku przeglądu stwierdzono, że można poprawić stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego przy jednoczesnym zachowaniu gwarancji prawnych dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i zapewnieniu poszanowania praw podstawowych.
- (2) ***W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano, że koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego można stosować jako podstawę niedopuszczalności wyłącznie wtedy, gdy istnieje związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego to związku byłoby rozsądne, aby osoba ta udała się do tego państwa.*** Istnienie związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a bezpiecznym krajem trzecim nie jest ***jednak*** [...] wymagane na mocy międzynarodowego prawa uchodźczego, w szczególności konwencji genewskiej, ani na mocy prawa międzynarodowego praw człowieka, w szczególności europejskiej konwencji praw człowieka. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego w przypadku, gdy nie można ustalić związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym bezpiecznym krajem trzecim, ***zgodnie z warunkami przewidzianymi [...] w rozporządzeniu (UE) 2024/1348 zmienianym niniejszym rozporządzeniem.***

---

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (3) Państwa członkowskie powinny [...] **zachować** możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego to związku byłoby rozsądne, aby osoba ta udała się do tego państwa trzeciego. ***Uwzględniając w pełni parametry określone w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie związku zdefiniowanego zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, w zakresie, w jakim związek ten jest w nich wyraźnie zdefiniowany. Można uznać, że związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim istnieje zwłaszcza wówczas, gdy w państwie tym przebywają członkowie rodziny tej osoby, gdy osoba ta osiedliła się lub miała miejsce pobytu w tym kraju lub gdy osoba ta ma powiązania językowe lub kulturowe lub inne podobne powiązania z tym krajem.***
- (4) Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które przejeżdżały tranzytem przez terytorium państwa trzeciego przed wjazdem na terytorium Unii, ponieważ uzasadnione jest oczekiwanie, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową mogłaby wystąpić z wnioskiem o ochronę w bezpiecznym kraju trzecim, przez który przejechała tranzytem. Wcześniejszy tranzyt przez bezpieczny kraj trzeci zapewnia obiektywny związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim. ***Do celów niniejszego rozporządzenia tranzyt przez państwo trzecie może obejmować sytuację, w której osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przejechała przez terytorium państwa trzeciego lub miała miejsce pobytu na tym terytorium w drodze do Unii lub w której osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową znajdowała się na granicy lub w strefie tranzytowej państwa trzeciego, jeżeli osoba ta miała możliwość wystąpienia o skuteczną ochronę do organów tego państwa.***

(4a) Ze względu na potrzebę zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w zakresie przeciwdziałania nielegalnej migracji do Unii państwa członkowskie powinny mieć również możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie prawnie wiążącej umowy lub niewiążącego uzgodnienia, niezależnie od ich formalnej nazwy, zawartych przez Unię lub przez państwa członkowskie z danym państwem trzecim, pod warunkiem że dana umowa lub dane uzgodnienie zawierają postanowienia wymagające zbadania zasadności wszelkich wniosków o skuteczną ochronę złożonych w tym państwie trzecim przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową podlegające tej umowie lub temu uzgodnieniu. Takie zbadanie zasadności wniosków przez właściwe organy państwa trzeciego, z którym Unia lub państwa członkowskie zawarły umowę lub uzgodnienie, może obejmować różne sposoby rozpatrywania spraw, takie jak procedury uproszczone, procedury grupowe lub procedury prima facie.

(4b) Aby zapewnić ściślejszą koordynację w całej Unii i zwiększyć wpływ i współpracę w ramach dialogów z państwami trzecimi, niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać państwom członkowskim stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową na podstawie umów lub uzgodnień, których stronami są Unia, co najmniej jedno z jej państw członkowskich lub co najmniej jedno państwo członkowskie i państwo trzecie, z jednej strony, oraz bezpieczny kraj trzeci, z drugiej strony. Z myślą o zapewnieniu skuteczności i uniknięciu niezgodności, gdyż przedmiot takich umów może wchodzić w zakres kompetencji dzielonych Unii i państw członkowskich, Komisja i państwa członkowskie powinny ściśle współpracować przy zawieraniu umów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić jedność w reprezentowaniu Unii i jej państw członkowskich na forum międzynarodowym. W szczególności, w uzupełnieniu do procedury określonej w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i bez uszczerbku dla tej procedury, Komisja powinna podczas prowadzenia negocjacji w sprawie umowy międzynarodowej z państwem trzecim uwzględniać w należyty sposób wszelkie istniejące dwustronne lub wielostronne umowy zawarte przez dane państwo członkowskie z tym samym państwem trzecim oraz skutki unijnej umowy dla takich umów oraz dla współpracy i ogólnych stosunków tego państwa członkowskiego z tym państwem trzecim w dziedzinie migracji, w tym w odniesieniu do stosownych kwestii politycznych i gospodarczych.

- (5) Ze względu na fakt, że małoletni bez opieki wymagają szczególnego traktowania z powodu potrzeby ukierunkowanego wsparcia koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego powinna mieć zastosowanie do małoletnich bez opieki wyłącznie w przypadku, gdy można ustalić istnienie związku z danym państwem trzecim lub tranzytu przez to państwo oraz spełnione są warunki określone w art. 59 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby we wszystkich decyzjach dotyczących małoletnich uwzględniano przede wszystkim najlepszy interes dziecka. **Przy stosowaniu koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego państwa członkowskie powinny również w należyty sposób uwzględnić zasadę jedności rodziny.**
- (6) Konieczne jest zwiększenie przejrzystości w odniesieniu do zawierania przez państwa członkowskie umów i uzgodnień z bezpiecznymi krajami trzecimi, aby wspierać państwa członkowskie i Komisję w przyjmowaniu kompleksowego podejścia do zewnętrznego wymiaru migracji oraz w koordynowaniu ich działań wobec państw trzecich w zakresie stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Pozwoliłoby to również na monitorowanie, czy umowy lub uzgodnienia z państwami trzecimi spełniają warunki określone w **rozporządzeniu (UE) 2024/1348 zmienianym** niniejszym rozporządzeniem. Powinno to również umożliwić bardziej konsekwentne i spójne stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego w całej Unii i przyczynić się do ogólnego prawidłowego funkcjonowania wspólnego europejskiego systemu azylowego. W tym celu **po zawarciu umowy lub uzgodnienia z państwem trzecim** państwa członkowskie powinny być zobowiązane do informowania Komisji i innych państw członkowskich [...] o **takiej** umowie lub takim uzgodnieniu [...], **zanim zaczną być one tymczasowo stosowane lub zanim wejdą one w życie, w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza.**

- (6a) Aby zapewnić wystarczającą ochronę uzasadnionych interesów związanych z zarządzaniem granicami zewnętrznymi i z bezpieczeństwem wewnętrznym danych państw członkowskich w sytuacji, gdy państwo członkowskie negocjuje umowę lub uzgodnienie do celów niniejszego rozporządzenia z jednym z państw trzecich sąsiadujących z Unią, państwa członkowskie, które mają wspólną granicę z tym państwem trzecim, powinny, w odpowiednim czasie przed zawarciem umowy lub uzgodnienia, zostać poinformowane o tych negocjacjach, z pełnym poszanowaniem zasady lojalnej współpracy określonej w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Ponadto, aby uniknąć wszelkiej niezgodności z prawem Unii i dodatkowo zwiększyć przejrzystość w odniesieniu do umów lub uzgodnień zawartych między państwami członkowskimi i państwami trzecimi, państwa członkowskie powinny mieć również możliwość, na zasadzie dobrowolności, informowania Komisji i innych państw członkowskich o postępach w prowadzonych z państwem trzecim negocjacjach dotyczących umów lub uzgodnień w brzmieniu dopuszczalnym na mocy niniejszego rozporządzenia, zanim strony osiągną ostateczne porozumienie, w tym w celu uzyskania opinii Komisji na temat tego, czy planowana umowa lub planowane uzgodnienie będące przedmiotem negocjacji są zgodne z prawem Unii.*
- (7) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia niezbędnych środków w celu przeciwdziałania ryzyku ucieczki osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, wobec których stosuje się koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego, w tym przez ograniczenie swobody przemieszczania się zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346² lub detencję danej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, w celu oceny dopuszczalności wniosków.

---

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

- (7a) *W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano, że w przypadku gdy wniosek zostaje odrzucony jako niedopuszczalny na podstawie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, organ rozstrzygający powinien wydać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową dokument informujący organy danego państwa trzeciego, że wniosek nie został rozpatrzony merytorycznie wskutek zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Unia i jej państwa członkowskie mogą w przyszłości zawierać takie umowy lub uzgodnienia w brzmieniu dopuszczalnym na mocy niniejszego rozporządzenia, które mogą obejmować postanowienia dotyczące procedur informowania organów państwa trzeciego o przekazaniu osób ubiegających się o ochronę międzynarodową z terytorium państw członkowskich do tego państwa trzeciego, które to procedury różnią się od procedury przewidzianej w rozporządzeniu (UE) 2024/1348. W związku z tym, w przypadku gdy koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego jest stosowana w odniesieniu do państwa trzeciego, z którym Unia lub państwo członkowskie zawarły taką umowę lub takie uzgodnienie, powinna istnieć możliwość zastosowania procedury określonej w odpowiednich postanowieniach tej umowy lub tego uzgodnienia zamiast procedury ustanowionej w rozporządzeniu (UE) 2024/1348.*
- (8) Aby zwiększyć skuteczność procedur, osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie powinna mieć automatycznego prawa do pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego w celu złożenia odwołania od decyzji w sprawie niedopuszczalności podjętych na podstawie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. *Ponadto nie powinno istnieć automatyczne prawo do pozostania na terytorium państwa członkowskiego w przypadku, gdy odwołanie od decyzji o odrzuceniu wniosku jako niedopuszczalnego wniesiono na tej podstawie, że państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie, w którym wniesiono odwołanie, przyznało ochronę międzynarodową danej osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową.* Niemniej jednak wykonanie odpowiedniej decyzji nakazującej powrót powinno zostać zawieszona na czas, w którym dana osoba może skorzystać z prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem pierwszej instancji, a także w przypadku wniesienia takiego odwołania – jeżeli istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement.

- (9) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli zmiana warunków stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i może zostać osiągnięty wyłącznie na szczeblu Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (10) [...] Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła [...] pismem z *dnia 22 lipca 2025 r.* [...] o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego [...] **rozporządzenia**. [...]

- (11) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (13) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2024/1348,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 59 [...] wprowadza się następujące zmiany:
  - a) **w ust. 5** lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) spełniony jest jeden z poniższych warunków:

    - (i) istnieje związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego to związku byłoby rozsądne, aby osoba ta udała się do tego państwa;

- (ii) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przejechała tranzytem przez dane państwo trzecie *w drodze do Unii; lub*
- (iii) istnieją umowa lub uzgodnienie [...] *zawarte między Unią, co najmniej jednym państwem członkowskim lub co najmniej jednym państwem członkowskim i państwem trzecim, z jednej strony, a danym państwem trzecim, z drugiej strony*, wymagające zbadania zasadności [...] *wszelkich* wniosków o skuteczną ochronę złożonych *w tym państwie trzecim* przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową [...] *objęte* tą umową lub tym uzgodnieniem.”;

b) dodaje się [...] *cztery* akapity w brzmieniu:

[...]

„Jeżeli Komisja rozpoczyna negocjacje w imieniu Unii z państwem trzecim w celu zawarcia umowy, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (iii), w trakcie tych negocjacji bierze pod uwagę wszelkie istniejące dwustronne lub wielostronne umowy zawarte przez państwa członkowskie z tym państwem trzecim, w tym potencjalny wpływ unijnej umowy na te umowy i na współpracę państw członkowskich z tym państwem trzecim w dziedzinie migracji.

Umowa zawarta przez Unię z państwem trzecim objęta zakresem stosowania akapitu pierwszego lit. b) ppkt (iii) ma pierwszeństwo przed wszelkimi dwustronnymi lub wielostronnymi umowami lub uzgodnieniami zawartymi między poszczególnymi państwami członkowskimi a tym samym państwem trzecim w zakresie, w jakim ich postanowienia są niezgodne z postanowieniami tej umowy.

Państwo członkowskie informuje w stosownym czasie odpowiednie państwa członkowskie o negocjacjach w sprawie umowy lub uzgodnienia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (iii), z państwem trzecim, które ma wspólną granicę z tymi państwami członkowskimi.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich dwustronnych lub wielostronnych umowach lub uzgodnieniach zawartych zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) ppkt (iii) przed [...] ich wejściem w życie lub, jeżeli dana umowa lub dane uzgodnienie [...] mają być stosowane tymczasowo – przed rozpoczęciem ich tymczasowego stosowania. Komisja i pozostałe państwa członkowskie są również informowane o wszelkich późniejszych zmianach w takich umowach lub uzgodnieniach lub o zakończeniu ich obowiązywania.”;

c) w ust. 6, na jego końcu, dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Państwa członkowskie nie stosują ust. 5 lit. b) ppkt (iii), jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki.”;

d) w ust. 8 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wydaje jej dokument informujący organy danego państwa trzeciego, w języku tego państwa, że wniosek nie został rozpatrzony merytorycznie wskutek zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, chyba że w umowie lub uzgodnieniu między Unią lub tym państwem członkowskim a tym państwem trzecim, o której to umowie lub uzgodnieniu mowa w ust. 5 lit. b) ppkt (iii), określono inną procedurę informowania organów tego państwa trzeciego.”;

2) art. 68 ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) decyzja o odrzuceniu wniosku jako niedopuszczalnego na podstawie art. 38 ust. 1 lit. a), b), c), d) lub e) lub art. 38 ust. 2, z wyjątkiem sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki podlegającym procedurze granicznej.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący / Przewodnicząca

[...] W imieniu Rady
Przewodniczący / Przewodnicząca